

EERSTEJAARS!

EERSTEJAARS!

OVER ADTEN, NASSEN, KLEIEN
EN NOG VEEL MEER

Opmerking van de auteur

Dit boek is weliswaar gebaseerd op waargebeurde gebeurtenissen, maar de meeste personen, studentenverenigingen, cafés en plaatsen zijn fictief. Het hoofdstuk ‘Ontgroening’ is deels gebaseerd op mijn eigen ervaringen en verhalen die ik heb gehoord, maar er is tevens een groot fictief deel. Dit geldt overigens ook voor de andere hoofdstukken, maar ontgroeningen, of KMT’s, zijn nu eenmaal altijd een heikel thema!

Auteur Welmoed Barendsen

Copyright herziene editie © 2020 Welmoed Barendsen | Just Publishers BV
Uitgever Hans van Maar

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Just Publishers BV.

*No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm, digital files or any other means, without written permission from
Just Publishers BV.*

Omslagontwerp Ben Gross
Opmaak Studio Spade, Voorthuizen
Redactie en productie Hanzeboek

ISBN 97890 8975 629 9

NUR 320

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

INHOUD

	Voorwoord	6
1.	Introductieperiode	9
2.	'Ontgroening'	35
3.	Jaarclubs, disputen en studeren	80
4.	Besturen en (smerige) studenten	157
5.	Vakantie!	209
	Nawoord	240
	Tips en adviezen	243
	Woordenlijst	254

Voorwoord

Ik hoop dat dit boek voor aankomende studenten (en misschien ook stiekem voor hun ouders) een goed beeld zal schetsen van het bruisende studentenleven waar zij (of hun zonen en dochters) straks aan zullen beginnen en dat het voor de huidige studenten of afgestudeerden een boek vol herkenning zal zijn. Achter in dit boek vind je allerlei nuttige tips en zelfs een woordenlijst, waar de sterretjes in de tekst naar verwijzen.

Dit boek speelt zich af in Utrecht, maar uiteraard komt het verhaal van een eerstejaarsstudent in elke studentenstad op hetzelfde neer. De een is wat actiever bij een studentenvereniging, de ander wat actiever bij een studievereniging, sommigen zijn bij allebei actief en ook genoeg zijn bij geen van beide actief.

Al met al is je studententijd de periode waarin je het meest zult leren (over jezelf en over je gekozen vakgebied) en de meeste mensen zult leren kennen, met wie je de vetste dingen zult meemaken en de domste dingen zult doen. Ikzelf was me hier eigenlijk niet zo van bewust toen ik mijn vwo-diploma had behaald, maar het is me geenszins tegengevallen. Ik geniet er met volle teugen van en vergeet ondertussen niet af en toe ook een studieboek open te slaan. Want studenten willen nog wel eens vergeten dat het eigenlijk allemaal om studeren zou moeten draaien...

Welmoed Barendsen, studente

Rammstein – een psychedelisch muziekje, waar een hels kabaal op volgde. ‘*DU, DU HAST!*’ Ik was nog niet helemaal wakker, maar de muziek en de zware stem van de zanger van Rammstein die in mijn oor dreunden, maakten dat laatste stukje net even iets makkelijker. ‘*OPSTAAHAAAAN! AANKLEDEN MET JE DONDER!*’ Iedereen keek versuft om zich heen. ‘*WILLST DU, BIS DER TOD EUCH SCHEIDE, TREU IHR SEIN FÜR ALLE TAGE?*’ Welkom bij het introductiekamp van studentenvereniging A.T.V.S. Waarom was ik ook alweer hier?

Ik – Elle Femke Mulder (roepnaam Femke), twintig jaar oud, bruin haar en bruine ogen, een meter zestig en een zwaardere lichamelijke massa dan ik zou willen – had een relatief chill jaar achter de rug, qua geestelijke inspanning dan. Ik had na mijn eindexamen een *sabbatical year* ingepland, waarin ik had gewerkt bij La Place Emmen en van begin februari tot eind maart als pauze naar Mexico was geweest. Daar had ik Spaans geleerd en in een weeshuis gewerkt. Het voordeel van werken boven naar school gaan vond ik vooral het niets hoeven doen als ik na een dag werken thuiskwam; ik was dan écht vrij. Ik hoefde mijn hersens niet nog eens te breken over wiskundesommen, taalkwesties of geschiedkundige verhalen. Ik kon gaan lezen, spelletjes spelen of eindeloos dvd’s kijken met mijn vriend Steven. Als ik de volgende dag maar weer op tijd op mijn werk was. Zo’n jaar gaat dan ook snel voorbij. Je verdient genoeg geld en hebt alle tijd voor vakanties, die altijd voorbijvliegen. En als je na een dag honderd taarten hebt opgemaakt, vervelende klanten hebt uitgelegd dat de taarten echt vers zijn en ook nog eens met je handen door de kookroom, chocola en slagroom hebt lopen graaien (chocolademousse) – en al die activiteiten tegelijk – gaan de dagen snel voorbij.

En toen was het augustus en brak mijn laatste werkdag aan.

Ondanks alle chillheid en de ervaringen die ik had opgedaan in Mexico was er ook iets naars gebeurd. In juli van het jaar daarvoor, een maand nadat mijn sabbatical echt begon, belde mijn vader op om mij te vertellen dat hij ongeneeslijk ziek was. Hij had alveesklierkanker en zou nog hoogstens een jaar te leven hebben. Het was alsof mijn leven instortte. Uiteindelijk bleek hij nog vier maanden te hebben en overleed hij eind oktober. Ik was erg blij dat ik niet met een studie bezig was, ik had me echt niet kunnen concentreren. In oktober en november nam ik een paar dagen vrij van mijn werk, maar eigenlijk vermande ik mij snel. Werken was een afleiding die ik goed kon gebruiken. Het hielp me om er niet steeds bij stil te staan dat mijn vader er niet meer was. Ook Mexico hielp me hierbij. Het was dus best een onstuimig jaar geweest, maar bijna een jaar nadat mijn vader was overleden, was ik klaar om een nieuwe fase in te gaan. En het was best *exciting!*

Het was niet alleen spannend omdat ik het werk eigenlijk wel gezien had (mijn leuke collega's zou ik wel missen), maar ook omdat ik wist dat er een nieuwe periode aan zat te komen, een periode waarin alles anders werd. Een periode waarin ik op mezelf (en samen) zou gaan wonen, mijn brein weer op actief zou moeten zetten voor mijn studie culturele antropologie en een nieuwe stad met nieuwe mensen zou leren kennen. Het moest eigenlijk wel een mooie tijd worden.

1

Introductieperiode

Maandag 10 augustus

Om mezelf te introduceren in mijn aankomende studentenstad besloot ik me op te geven voor de introductieweek. In Utrecht is dat de UIT, wat staat voor Utrechtse Introductie Tijd. Naar mijn weten heeft elke studentenstad een introductieperiode en lijken al die verschillende introductieperiodes allemaal op elkaar. Gedurende de introductie word je als het ware in het studentenleven gegooid. Ik was best nerveus toen Steven en ik maandag 10 augustus rond negen uur de feesttent binnentraden om het startsein van de UIT mee te maken. De feesttent stond op het campusplein van het University College, vlak bij een park genaamd Wilhelminapark, dat later het Vondelpark van Utrecht bleek te zijn. Steven (een meter tachtig lang, met schattige bruine krulletjes en mooie grijsblauwe ogen) en ik hadden de fiets meegenomen vanuit Amsterdam, waar we onze intrek hadden genomen in het bescheiden grachtenpandje dat ik had geërfd van mijn vader – daarover later meer – en waren extra vroeg weggegaan om te zorgen dat verdwaalscenario's ons niet te laat zouden doen komen. In feite waren we er veel te vroeg en moesten we ruim een halfuur wachten tot het feest echt begon. University College bestaat uit een aantal mooie oude gebouwen rondom een pleintje. Op dat pleintje stond nu een grote tent. Gelukkig scheen de zon als nooit tevoren en konden we de tijd dat we te vroeg waren zonnend overbruggen. Toen we eenmaal gestationeerd waren op twee van de vijftienhonderd plastic stoeltjes in de feesttent, begon ik nieuwsgierig

onze mede-UIT-gangers in mij op te nemen. Met wat voor volk zou ik te maken krijgen als ik hier eenmaal zou studeren? Zou zij dezelfde studie doen? En wat voor studie zou hij doen?

De openingsceremonie bestond uit quizjes, praatjes van belangrijke mensen, onder wie de burgemeester, en een introductie van het UIT-lied van dit jaar: 'Leef je UIT!' Toen de UIT-band vervolgens een cover van Britney Spears ('Give me one more time') begon te spelen, begon het meisje links van mij uitbundig te dansen, schaapachtig lachend en achteromkijkend naar haar vriendinnetjes achter ons. Ik keek naar rechts – naar Steven – en we dachten precies hetzelfde: ik hoop niet dat ik met háár te maken krijg! Toen de vijftienhonderd mensen eenmaal weer uit de tent waren gekomen, mochten we naar het Wilhelminapark om onze UIT-mentors te zoeken. Steven en ik liepen terug naar de plek waar we onze fiets gestald hadden en net toen ik mijn fiets van het slot had gekregen en die tussen de andere fietsen vandaan begon te trekken, viel de fiets rechts van de mijne om. En die duwde weer een andere fiets om. En die weer een andere. En toen viel er nog een fiets om. En het hield maar niet op. Ik kon wel door de grond zakken. Het maakte een enorme herrie en iedereen keek mijn kant op. Ik lachte wat nerveus en ben nog nooit zo snel op mijn fiets gesprongen. Een goed begin is het halve werk.

Fietsend volgden we de menigte naar het Wilhelminapark. Het mocht dan wel dichtbij zijn, wij hadden er geen flauw benul van waar het was. Ik moet toegeven dat ik naast de open dag van de Universiteit Utrecht slechts één keer eerder in Utrecht was geweest, namelijk met mijn vader om nieuwe schoenen te kopen. Voor hém. Ik was waarschijnlijk ongeveer tien jaar en vond het allemaal niet zo interessant, uiteraard omdat ik niet ook iets mocht uitzoeken. Wel kon ik me de grachtjes en

marktstalletjes herinneren, wist ik dat er een H&M in het immense Hoog Catharijne zat en dat de treinreis erg kort was. Een selectief geheugen dus. Eenmaal aangekomen bij het park, zetten we de fietsen weg en gingen we allebei op zoek naar ons mentorgroepje. Het was een mooi park, met veel grote bomen, lappen gras, bankjes en twee vijvers. Maar het kon uiteraard niet tippen aan het Amsterdamse Vondelpark. We liepen naar het veld waar alle mentors hun groepje aan het verzamelen waren. Steven zou de vier dagen met groepje nummer 7 moeten doorbrengen en ik met nummer 31. We gaven elkaar een kus, wensten elkaar veel plezier en beloofden te appen. We hadden er misschien voor kunnen kiezen de UIT met elkaar en dus in hetzelfde groepje te beleven, maar we waren het erover eens dat we nieuwe mensen wilden leren kennen en dat toch moeilijker is als je als stelletje al handje vasthoudend steeds aan elkaar vastgeplakt zit. Op het veld stonden meer dan tweehonderd mentors in een rood shirtje bordjes met cijfers in de lucht te houden en het bijbehorende cijfer te schreeuwen. Na drie rondjes en vier keer op mijn uitnodiging te hebben gekeken had ik mijn groepje nog niet gevonden, tot ik opeens een jongen met een bos blonde krullen in een rode polo een bordje met 31 omhoog zag houden. *Finally*. Naast hem zag ik een wat kleinere, ook roodgeshorte jongen met donker haar tot zijn oren een beetje suf voor zich uit kijken. Ik liep op de twee jongens en de mensen die eromheen stonden af. 'Hoi!' zei ik terwijl ik iedereen een beetje in me opnam. Er was een donkerharig meisje met veel te mooie, ovaalvormige bruine ogen; een blond meisje, dat duidelijk of uit het Gooi kwam, of gewoon een andere kakker was; een wat langer en alternatiever meisje met donkerblond haar en een rechthoekige, zwarte bril; een lange, aardig brede jongen met blond golvend haar tot zijn oren en behoorlijk blauwe ogen en ten slotte een lange jongen met lang blond haar in een staartje in een stoer leren jack.

‘Ik ben Femke en volgens mij hoor ik bij dit groepje...’

‘Oké, dat kan kloppen! Ik zal even op de lijst kijken,’ zei de jongen met blonde krullen, terwijl hij al klakkend op een blaadje keek. Daar stopte hij mee toen hij mijn naam had gevonden en hij zette er een kruisje achter.

‘Ik heet Tom en dit is Vincent,’ zei hij en hij wees met zijn duim naar zijn metgezel.

De anderen stelden zich voor als respectievelijk Geneviève, Anna, Marte, Peter en Rik. Later kwamen er nog een blonde Pauline, een donkergebruinde en donkerharige Sven met opvallende blauwe ogen, een Aziatische Lisan en een rondhoofdige, bruinharige Chris bij. Toen we volgens Tom en Vincent compleet waren, zochten we een plekje onder een boom om te beginnen aan een introductierondje. We ploften neer in de verkoelende schaduw en waren het erover eens dat het wel erg warm was die dag.

‘Goed,’ zei Vincent, ‘we gaan even een rondje doen waarin iedereen iets over zichzelf zegt...’

‘... naam, opleiding of waar je vandaan komt...’ viel Tom in terwijl Vincent instemmend knikte en ik bedacht dat ik zelf ook wel kon bedenken wat ik meestal als eerste over mezelf vertel, en dat was niet ‘Hi, ik ben Femke en ik heb zo’n terugkerende zwarte haar op mijn rechterschouder, iemand een pincet?’ Grapjassen. En jawel, Geneviève woonde inderdaad in Zuid-Laren. Na het rondje kregen we allemaal een zwarte tas met het oranje UIT-logo erop, vol met vouchers, boekjes, flyers en de ‘Leef je-UIT!’-single en daarbij ook nog een washandje in de vorm van een dierenhoofd als gadget. Ik had een pinguïn. We moesten ze de komende vier dagen bij ons houden, omdat dit zogenaamd ons ‘kenmerk’ was.

Dierenhoofdenwashanderig groepje 31. Toen ik naar het groepje dat links van ons zat keek, zag ik dat zij sambaballen als gadgets hadden gekregen. Toen een gestalte in het groepje

opeens hysterisch begon te schudden met het ding, herkende ik er het meisje in dat links van mij had gezeten in de feesttent. Opeens was ik heel dankbaar voor onze washandjes. We stonden op en begonnen richting het centrum te lopen. Ik merkte dat Geneviève, Anna en Pauline al snel naar elkaar toe trokken. Dat was ook niet zo gek, gezien het feit dat het drie mooie meisjes met dure jeans, bruine leren tassen en lichtroze shirtjes van Hilfiger waren. Ze pasten dus perfect bij elkaar.

‘Wat ging jij ook alweer doen dit jaar?’ vroeg ik aan Lisan.

‘Psychologie!’ antwoordde ze. ‘En jij?! Iets met cultuur toch?’

‘Ja, culturele antropologie, inderdaad, haha.’

Na de wandeling wist ik dat ze eenentwintig was, van Chinese komaf was, een hbo-studie SPH had afgerond en in Twente woonde. Ze kwam spontaan over en het leek me wel een aardig meisje. In de verte hoorden we een UIT-groepje iets van ‘soep met ballen’ zingen. We vroegen ons af wat ze in vredesnaam aan het zingen waren.

Even later deelden de mentors ons mee dat we een fotowedstrijd voor de boeg hadden. We moesten allerlei dingen met ons groepje uitbeelden op een foto en deze via de telefoon opsturen. Niemand was erg enthousiast, maar dat lag niet geheel aan ons. De mentoren hadden ook een ‘shit, wat moeten we hier nou mee’-instelling, wat niet erg bemoedigend was. Na een tijdje rondgezwalkt te hebben door de binnenstad van Utrecht zonder ook maar enige poging tot het maken van foto’s besloten we naar onze lunch te gaan, die bij de Dom afgegeven werd.

Tijdens de lunch – bonusvoordeelbroden van de Appie, kuipjes boter, potten pindakaas en jam, plakjes kaas en ham – zat ik naast Lisan en Marte en tegenover Rik. Toen ik mijn zelf gesmeerde broodjes ophad, kreeg ik een sigaret van Sven. Ik stak hem op. Terwijl Rik mijn hoofd aan het bestuderen was,

zei hij: 'Rook jij? Jij hebt helemaal geen rookhoofd.' Ik moest lachen en vroeg hem wat in vredesnaam een rookhoofd voorstelde. 'Nou, Marte heeft dus duidelijk wel een rookhoofd, bijvoorbeeld...' antwoordde Rik. Ik observeerde Martes hoofd en kwam tot de conclusie dat voor mij een rookhoofd stond voor een gezicht met rimpels en wallen. En in die zin had Rik Marte nu net behoorlijk beledigd. Toen Rik mijn vraag of hijzelf rookte negatief beantwoordde, begon ik pas te begrijpen wat hij bedoelde met rookhoofd. Ik realiseerde me namelijk opeens dat ik Rik echt een rooktype vond met zijn sikje, bleke gelaat en lange blonde haren.

Na de lunch gingen we richting het Lepelenburgpark om een bootjestocht van studentenverenigingen te bezichtigen. Halverwege de rit ernaartoe raakten we Geneviève, Pauline, Anna en Chris kwijt aan vrienden van Chris. We hebben ze overigens de rest van de week ook niet meer teruggezien, wat op zich geen drama was. Bij de Albert Heijn kochten we bier, fris, wijn en sigaretten om al bootjes kijkend lekker te kunnen chillen. Eenmaal aangekomen ploften we neer op het gras aan een Utrechtse gracht. We bleken er na het grote verlies van de kakkers een nieuw groepje 31-lid bij te hebben: Peter.

Peter vertelde dat zijn UIT-groepje begeleid werd door twee leden van het corps. Het corps verwijst naar verschillende studentenverenigingen door het land heen met (naar horen zeggen) heftige ontgroeningen en een stevige hiërarchie die tradities wat betreft de studentenvereniging van harte naleven. In Utrecht heet het mannencorps CVU en het vrouwencorps VCSU. De mannelijke corpsleden staan gekscherend bekend om polo's van Tommy Hilfiger, het praten met een 'elr' en een liefde voor zeilen en golfen. In het dagelijks leven worden ze ook wel getypeerd als 'bal' of 'balletje'. Het stereotype van een 'corpsmeisje' is roze kleding, op en

top verzorgd en een knap uiterlijk. Er is een duidelijke scheiding tussen het corps en de andere verenigingen in Utrecht, in die zin dat je of zonder enige twijfel bij het corps wilt of je het corps verschrikkelijk vindt. Alleen al om de beruchte KMT's (ontgroeningen) wist ik dat ik er nog voor geen drie jaar onbepaald M&M's eten zonder aan te komen bij zou willen. En dat zegt wat. Maar dat was mijn persoonlijke mening. Het verhaal van Peter gaat over het feit dat de corpsmentors iedereen als het ware wegstuurden van wie zij dachten dat ze niet bij het corps pasten. Peter 'mocht' blijven, maar is uit zichzelf weggegaan. Peter had een gemiddelde lengte voor jongens, blond haar, een rond hoofd en bruine ogen. Hij wilde dit jaar Spaanse taal en cultuur gaan studeren. Dat vond ik interessant, omdat ik na mijn terugkeer uit Mexico mijn Spaanse woordjes in een sneltreinvaart aan het vergeten was. Ik hield van de Spaanse taal en was blij om af en toe wat Spaanse woordjes met hem uit te kunnen wisselen, ook al ging dit nooit echt verder dan '*Quieres fumar?*' ('Wil je roken?').

De bootjes van de studentenverenigingen kwamen langzaam maar luide dichtbij. De mensen op de bootjes dansten, hadden rare kleren aan en schreeuwden. Vooral T.A.N.K. sloeg alles: gehuld in drakenkostuums paradeerden zij op hun boot en volgens mij had niemand enig idee waarom, inclusief zichzelf: 'Kijk eens, wij zijn T.A.N.K. en wij houden ervan ons raar te verkleden.' Maar goed, ze hadden lol en daar ging het om. Toen de optocht afgelopen was, konden we op het Janskerkhof een studentenmaaltje bestellen bij café Thuis. Onderweg hoorde ik weer het rare schreeuwlied met de soep met ballen. Dit keer begon onze mentor Tom ook mee te schreeuwen. Het bleek als volgt te gaan: